

The English version of this Decision immediately follows

ועדת הערר לענייני משמעת - המרכז הבינתחומי הרצליה

לפני: **ד"ר הלל סומר**
פרופ' אורית טיקוצינסקי
עו"ד אור קרבקי

- יו"ר הוועדה
- חברת הוועדה
- חבר הוועדה

המערערת: **הסטודנט המערער פלוני**
ע"י ב"כ, מר יאיר בן שלמה

נגד

המשיב: **המרכז הבינתחומי הרצליה**
ע"י ב"כ, גב' אורלי שקד, הקובלת בענייני משמעת

ערעור על פסק דינו של הממונה על המשמעת עו"ד שלי מלכה
שניתן בתיק משמעת 16/2019 ביום 20 בנובמבר 2019.

תאריך הישיבה: 29.1.2020

החלטה

מבוא

לפנינו ערעור על גזר הדין של הממונה על המשמעת, במסגרתו הושטו על המערער עונשים של פסילת עבודה בקורס; והרחקה בפועל מלימודים למשך סמסטר, לאחר שהורשע לפי הודאתו במעשה הונאה בעבודת בית, מכח סעיף 4(2) לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי, לאחר שהגיש עבודה אקדמית שרובה ככולה מועתקת.

ביום 29 בינואר 2020 קיימנו דיון בתיק ובו שמענו את הסטודנט המערער ובא כוחו.

הדיון בפני הממונה ועובדות המקרה

העובדות כפי שתוארו בידי הממונה על המשמעת ושיקולי החלטתו הינם כדלקמן:

- במסגרת קורס אקדמי נדרש המערער להגיש עבודה שמשקלה 30% מהציון הסופי בקורס (להלן: **"העבודה"**). לאחר עיון ראשוני בעבודה ולאחר בדיקתה, התברר למרצה כי עבודתו של המערער מועתקת כמעט מילה במילה מעבודה אשר הוגשה למרצה באותו הקורס לפני שנתיים, למעט אדפטציות קלות.
- בשלב הטיעונים לעונש התייחס המערער למספר נסיבות אישיות אשר לטענתו השפיעו על מצבו בימים אשר קדמו להגשת העבודה וגרמו לו לסטות מדרך הישר. הממונה על המשמעת בחן את הנסיבות הללו אולם לא מצא קשר ישיר בין הנסיבות הנטענות לבין ביצוע העבירה (סעיף 14 להחלטת הממונה).
- הממונה ציין עוד בהחלטתו כי: **"הגשת עבודה אקדמית מועתקת תוך ביצוע התאמות ושינויים כפי הצורך כדי להסוות את דבר המעשה, מצריכה מחשבה ותכנון מראש. רוצה לומר - אין מדובר במעידה של רגע ו/או**

בהחלטה חפזת שהתקבלה תחת השפעת לחץ כלשהו כפי שנטען על ידי הסטודנט. נהפוך הוא. הסטודנט קיבל החלטה מושכלת להגיש עבודה מועתקת ולשם כך ביצע שורה של פעולות, במשך כמה ימים, שנועדו לסייע בידו להסוות את מעשיו ולהערים על המרצה" (סעיף 10 להחלטת הממונה).

ד. לאור האמור קבע הממונה: "הבינתחומי אינו יכול להשלים עם פגיעה ביושרה האקדמית ובפרט בעבירות העתקה. על כן, נקבע רף ענישה ברור לפיו הונאה בהגשת עבודה אקדמית גוררת אחריה, למצער, הרחקה בפועל מהלימודים לסמסטר אחד למעט מקרים חריגים. לאחר שהקשבת קשב רב לטענותיהם של הסטודנט ונציגי האגודה, התקבל אצלי הרושם כי מקרה דגן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים סטייה מנורמת הענישה".

ה. לפיכך פסק הממונה על פסילת העבודה ועל הרחקת המערער מלימודיו למשך סמסטר אחד - סמסטר ב' של שנת הלימודים תש"פ.

הערעור

הערעור שלפנינו הוגש רק ביחס לחומרת העונש, והתבסס על טענה מרכזית אחת. לפי טענת המערער הממונה על המשמעת התכוון להטיל עליו עונש של הרחקה מהלימודים לסמסטר אחד בלבד, ואולם הרחקתו מלימודיו בסמסטר ב' תשי"פ תביא למעשה לעיכוב של שנה שלמה בסיום לימודיו. זאת, שכן לא כל הקורסים אותם הוא אמור ללמוד בסמסטר ממנו הורחק מוצעים על ידי המרכז הבינתחומי בסמסטר העוקב, סמסטר א' תשפ"א, ולכן יהיה עליו להשלים את הקורסים החסרים בסמסטר ב' תשפ"א. מכאן, המערער טוען שעונש ההרחקה לסמסטר, אותו גזר הממונה על המשמעת, "הפך לעונש הרחקה בפועל לשנה שלמה" (סעיף 1.6 לערעור).

דיון והכרעה

- כפי שנאמר בהחלטות רבות של ועדות ערר בעבר, ככלל, על ועדת הערר לגלות איפוק בהתערבות בהחלטות הממונה. כך נובע בעיקר מהעובדה כי הממונה הוא שהופקד על "נושאי המשמעת" (סעיף 1 לתקנון המשמעת) ובידו הסמכות הקהילתית לקביעת מדיניות המשמעת במרכז הבינתחומי ואכיפתה. כממונה על "נושאי המשמעת" נחשף הממונה באופן בלתי אמצעי לעובדותיו של כל מקרה ולמגמות ותלונות בתחום המשמעת במרכז הבינתחומי, ומתפקידו לבצר ולאכוף דפוסי משמעת בהתאם למדיניות המשמעת של המרכז הבינתחומי כפי שהוא רואה לנכון להפעילה במסגרת תפקידו. עם זאת, אין כל ספק כי בתפקידו המעין-שיפוטי של הממונה על המשמעת כמכריע בזכויותיהם של סטודנטים עליו לנהוג בהליך הוגן וצודק (כהעדר משוא פנים, אי שרירות, הקפדה עם כללי הצדק הטבעי, פעילות בסמכות ובסבירות) והיבטים אלו יבוקרו גם יבוקרו ע"י ועדת הערר.
- כך במיוחד לעניין הענישה. ההתערבות בענישה של הממונה על המשמעת אינה נעשית כדבר שבשגרה. רק מקום שבו מוצאת הוועדה כי הענישה היא **בלתי סבירה** בנסיבות העניין, היא שתערב בהחלטת הממונה על המשמעת לגבי העונש הראוי.
- טענת המערער הוכתרה בערעורו בכותרת "השלכות חריגות של גזר הדין על המערער". אלא שההשלכות להן נטען כלל אינן חריגות. למעשה, תוצאה זו, לפיה היעדרות מסמסטר מסוים, תהא סיבתה אשר תהא, עלולה להביא לדחייה של השלמת התואר בשנה אקדמית שלמה, עלולה לקרות בהיעדרות מכל סיבה שהיא, אף אם נסיבות ההיעדרות מוצדקות הרבה יותר. טול, לדוגמא, סטודנט שהפסיק את לימודיו למשך סמסטר מסיבות אישיות כגון מחלה שלו או של קרוב

משפחתו. גם סטודנט כזה לא יוכל תמיד להשלים את כל הקורסים בסמסטר העוקב, ובפועל, היעדרותו לסמסטר אחד תוביל לשנה שלמה של עיכוב בסיום התואר האקדמי.

4. איננו רואים סיבה שמצבו של סטודנט שהורשע בעבירה משמעתית חמורה ונדון להרחקה בפועל יהיה טוב יותר ממצבו של סטודנט שנאלץ להיעדר מלימודים מסיבות מוצדקות. כפי שציין הממונה בהחלטתו, בתקנון המרכז הבינתחומי "נקבע רף ענישה ברור לפיו הונאה בהגשת עבודה אקדמית גוררת אחריה, למצער, הרחקה בפועל מהלימודים לסמסטר אחד למעט מקרים חריגים". ברי אפוא כי העונש שפסק הממונה על המשמעת אינו חורג באופן בלתי סביר מרף הענישה שנקבע לעבירה של העתקת עבודה.

5. עוד יצוין כי רשויות המשמעת נוהגות, על מנת להקל, לאפשר לסטודנטים שהורחקו מסמסטר אחד להשלים קורסים שנתיים, וזאת כחריג לעונש ההרחקה. בענייננו, כך אכן התבקש הממונה על המשמעת ע"י המערער, ונעתר לבקשתו לאשר לו להשלים שני קורסים שנתיים אותם החל בסמסטר א' תש"פ, ובכך הפך עונש ההרחקה שלו לסמסטר אחד לעונש הרחקה ל"סמסטר מינוס" שכן הוא יוכל ללמוד שני קורסים שנתיים בעת ההרחקה.

6. בנוסף נציין שאין בהליך המשמעת כדי לגרוע מסמכות הגורמים האקדמיים בבתי הספר בהם לומד המערער למצוא עבורו פתרונות אקדמיים אחרים. כפי שצוין לעיל, המצב שבו התואר של סטודנט עשוי להתעכב בשל העובדה כי קורס מסוים מוצע רק בסמסטר ספציפי ולא בסמסטר העוקב - איננו מצב נדיר ואינו נובע רק מהליכים משמעתיים. המערער רשאי לפנות לגורמים האקדמיים הרלוונטיים בניסיון למצוא פתרונות המוצעים אף לסטודנטים שנעדרו מסיבות אחרות, ככל שהדבר אפשרי. נציין שאנו סבורים כי אין בכך שאי הלימוד של הקורס הספציפי נובע מהרחקה משמעתית כדי לגרוע מסמכותו של בית הספר למצוא פתרון אקדמי הולם בתנאי שהדבר אפשרי, ובשים לב לכך שאין באמור משום המלצה או הטלת חובה על הרשויות האקדמיות, וכי הן תפעלנה לפי שיקולים אקדמיים בלבד - כפי שתמצאנה לנכון.

7. מסיבה זו ומייתר הנימוקים אשר פורטו לעיל, אין בידנו לקבל את טענתו של המערער שיש לבטל עונש מוצדק של הרחקה לסמסטר אחד רק בשל העובדה שלא כל הקורסים שאמורים להילמד במהלך אותו סמסטר מוצעים גם בסמסטר העוקב. יידע מי שמתכנן עבירת משמעת, ובפרט עבירה של הונאה מתוכננת, כי השלכותיה על המשך לימודיו עשויות להיות חמורות.

סיכום

סוף דבר, לא מצאנו כי יש מקום להתערבותנו בעונש שהושת על המערער. אשר על כן, דין הערעור להידחות.

החלטה זו תפורסם ללא פרטיו המזהים של המערער.

ניתנה היום, 26 בפברואר 2020.

עו"ד אור קרבקי

ד"ר הלל סומר, יו"ר

פרופ' אורית טיקוצינסקי

Appeals Committee - The Interdisciplinary Center

Before: Dr. Hillel Sommer Chairman
Prof. Orit Tykocinski Committee Member
Mr. Or Karabaki Committee Member

The Appellant: **Student A**
Represented by Representative Mr. Yair Ben Shlomo

vs.

The Respondent: **The Interdisciplinary Center Herzliya**
Represented by Representative Ms. Orly Shaked, Chief Complainant

Appeal Concerning the Decision of the Disciplinary Officer Adv. Shelly Malka
given in the Disciplinary File 16/2019 on November 20, 2019.

Date of the Session: January 29, 2020

Decision

Introduction

Before us is an appeal on the verdict of the Disciplinary Officer, in which punishment of disqualification of the paper in the course and suspension for one semester was imposed on the Appellant after being convicted of cheating on a homework assignment, under section 2(d) of the Disciplinary Regulations, for submitting an academic paper most if not all of it was copied.

On January 29, 2020 we held a hearing in the case in which we heard the Appellant Student and his representative.

The Hearing before the Disciplinary Officer and the Facts of this Case

The facts as described by the disciplinary officer and the considerations taken into account in his decision are as follows:

1. In the framework of an academic course the Appellant was required to submit an academic paper weighing 30% of the final grade in the course (hereinafter "the paper"). After initially reviewing the paper and after its examination, it became clear to the Lecturer that the Appellant's paper was copied almost word for word, except slight adaptations, from a paper submitted to the Lecturer in the same course two years beforehand.

2. During the arguments for punishment stage the Appellant referred to several personal circumstances which he claimed affected his situation in the days before submitting the paper causing him to deviate from his honest path. The Disciplinary Officer examined the above circumstances but did not find any direct connection between the circumstances claimed and committing the offense (paragraph 14 of the Disciplinary Officer's decision).
3. The Disciplinary Officer also noted in his decision that: *"submitting an academic paper that was copied while making adaptations and changes as needed in order to try to hide the act, requires thought and planning in advance. That is to say – this is not a mistaken moment or a last minute decision taken under pressure of some type as claimed by the Student. The opposite. The Student made the contemplated decision to hand in the copied paper and for that purpose did several acts, over several days which were intended to help him conceal his actions and deceive the Lecturer."* (paragraph 10 of the Disciplinary Officer's decision).
4. Thus the Disciplinary Officer determined: *"The IDC cannot allow its academic integrity to be harmed and in particular cannot accept offenses of copying. Consequently a clear threshold of punishment was set whereby deceiving when submitting an academic paper, regretfully, results in suspension from studies for one semester except in extraordinary cases. After carefully listening to the arguments of the Student and the Student Union Representative, I am under the impression that the case under discussion does not fall under extraordinary cases that justify deviating from the punishment norm."*
5. Thus the Disciplinary Officer decided to impose punishment of disqualification of the paper and suspension from studies for one semester, the 2nd semester of the 2019-2020 academic year.

The Appeal

The Appeal before us was submitted only in relation to the severity of the punishment and was based on one main argument:

According to the argument of the Appellant, the Disciplinary Officer intended to impose punishment of suspension for one semester; however the suspension of the student during the second semester of the 2019-2020 academic year in practical terms will result in a delay of one year until the completion of his studies; this is because not all of the courses he was taking in the semester from which he was suspended are offered the next semester at the Interdisciplinary Center, i.e., the first semester of 2020/2021. Thus he will need to complete the courses that are lacking the second semester of 2020/2021. Consequently the Appellant argues that the punishment of suspension for one semester which the Disciplinary Officer imposed upon him, *became punishment of suspension for one entire year* (clause 1.6 of the Appeal).

Discussion and Decision

1. As it has already been determined in many decisions of this Appeals Committee in the past, as a rule the Appeals Committee must demonstrate restraint in its intervention in the Disciplinary Officer's decisions. This mainly stems from the fact that the Disciplinary Officer is "in charge of disciplinary matters" (clause 1 of the Disciplinary Regulations) and he has the communal authority to determine and enforce disciplinary policy at the Interdisciplinary Center. As the individual "in charge of disciplinary matters" the Disciplinary Officer is directly exposed to the

facts of each case and to trends and complaints in regard to the disciplinary field at the Interdisciplinary Center and to requests of enforcing discipline. Therefore it is the role of the Disciplinary Officer to fortify and enforce disciplinary patterns in accordance with the disciplinary policy of the Interdisciplinary Center, which he believes should be promoted in the framework of his role. Nonetheless, there is no doubt that within the quasi-judicial role of the Disciplinary Officer when deciding with reference to the rights of the student it is his duty to act fairly and justly (without prejudice, without arbitrariness, while strictly adhering to natural justice, acting reasonably and in accordance with the authority vested in him) and these aspects will also be examined by the Appeals Committee.

2. Thus, especially with reference to the punishment, intervention regarding the punishment imposed by the Disciplinary Officer is not normally done. Only when the Committee finds that the punishment imposed is **unreasonable** under the circumstances of the case, it will intervene in the Disciplinary Officer's decision concerning the appropriate punishment.
3. The argument of the Appellant received the title of "unusual implications of the verdict of the Appellant". However the implications that were claimed were not at all unusual. Actually, this result, where absence from a certain semester, whatever the reason may be, can result in a delay of completing the degree by one academic year; may occur for no reason even if the circumstances for the absence are much more justified. Take for example, a student who stopped his studies for one semester due to personal reasons such as his illness or that of his family. This student cannot always complete all of the courses the following semester, and in actuality his absence for one semester will result in the delay of one full year to complete his academic degree.
4. We do not see a reason that the situation of a student convicted of a severe disciplinary offense and suspended for one semester should be better than a student who is forced to be absent from studies for justified reasons. As noted by the Disciplinary Officer in his decision, in the Interdisciplinary Center's Regulations "*a clear threshold of punishment was set whereby deceiving when submitting an academic paper, regrettably, results in suspension from studies for one semester except in extraordinary cases.*" Therefore the punishment imposed by the Disciplinary Officer does not unreasonably deviate from the punishment threshold determined for copying on a paper.
5. It is also noteworthy that the disciplinary authorities customarily allow students who have been suspended for one semester to complete yearly courses, as a deviation from the punishment of suspension. In this case, indeed the disciplinary officer was asked by the Appellant and agreed to his request to allow him to complete two yearly courses which he began in the first semester of 2019-2020 thereby turning the punishment of suspension for one semester to punishment of "semester minus" as he was entitled to study two courses during his suspension.
6. In conclusion we would like to note that there is nothing in the disciplinary proceedings that detract from the authority of academic entities at the schools in which the Appellant is studying from finding other academic solutions. As noted above, the situation in which there will be a delay in bestowing the student his degree because a certain course is proposed during a certain semester and not during the following semester is not a rare situation and does not occur only due to disciplinary proceedings. The Appellant is entitled to contact the relevant academic entities in order to try to find solutions offered to students who were absent for other reasons, as far as it is possible. We should note that we believe that not studying a specific course due to suspension

from studies should not derogate from the authority of the school to find a proper academic solution as long as one is possible, while paying attention that this is not intended as a recommendation or requirement of the academic authorities, and that they shall act according to academic considerations only, that they shall deem suitable.

7. For this reason and the other reasons detailed above, we cannot accept the claim of the Appellant that the justified punishment of suspension for one semester should be cancelled because of the fact that not all of the courses that he is supposed to study will be offered during the following semester. A person who plans to commit an offense, especially the intension to cheat, should know that the implications on the continuation of his studies may be very severe.

Conclusion

8. In conclusion we did not find reason to intervene in the punishment imposed on the Appellant. Consequently the appeal is rejected.

This decision shall be published without details that identify the Appellant.

Given today, February 26, 2020.

Prof. Orit Tykocinski

Dr. Hillel Sommer, Chairman

Mr. Or Karabaki